

„efter Ligningsmændenes Indstilling“ udgaa, skal jeg meget gerne gaa ind paa, eftersom det er vort oprindelige Ønske, at kun Skatteraadene skulle kunne afgøre, hvorvidt en Person paa Grund af særlige Forhold, Sygdom og andre ulykkelige Omstændigheder kan have Krav paa at faa en Skattenedsættelse. Det var i Forslaget foreslaaet, at Ligningsmændene skulde kunne gøre det, men Udvalget har ment, at det var rigtigt, at Skatteraadene vare de afgørende, saaledes som det udtrykkeligt er udtalt i de øvrige kommunale Lovgivninger. Men da man fra en enkelt Side i Udvalget har ment, at det vilde være et for stort Arbejde for Skatteraadene at gøre det, og da Ligningsmændene i Praxis hidtil havde gjort det paa egen Haand, saa tilføjede vi for at imødekomme dette Ønske, at Skatteraadene skulde gøre det efter Indstilling af Ligningsmændene. Nu har man fra Regeringens Side foreslaaet, at denne Tilføjelse skal gaa ud, saa at det atter skal være Skatteraadet og ikke Ligningsmændene, der kunne eftergive Skatten indenfor den i Loven angivne Grænse nedadtil, 400 Kr.

De to næste Ændringer, der foreslaas, vilde ogsaa uden noget Ændringsforslag være blevne rettede i Bureauet, idet der nemlig ved anden Behandling er indført en Del nye Paragraffer, saa at §§ 4—9 ere blevne til §§ 11—15, og ligeledes vilde Ordene „forrige Stykke“ være blevne ændrede til „nærværende Paragrafs 1ste og 3die Stykke“, idet ogsaa dette er en Følge af Tilføjelserne ved forrige Behandling. Dette Forslag er altsaa ikke at betragte som nogen virkelig Ændring.

Det næste Ændringsforslag, til § 24, er en Følge af det førnævnte Forslag til § 23.

§ 26 har jeg realiter ikke noget at indvende imod. Men naar hele Loven udtrykkelig ikke angaar Aktieselskaber, forstaaer jeg ikke, hvorfor der henvises til §§ 10—20 i den almindelige kommunale Skattelov. Naar Loven her kun gælder fysiske Personer, skulde det ikke være nødvendigt paa dette Sted at medtage en Undtagelse for Aktieselskaber, som ikke betale kvar-talsvis, men paa een Gang. Men jeg skal efter den højtærede Ministers Ønske heller ikke have noget mod, at hans Ændringsforslag i den Retning vedtages.

Anderledes stiller jeg mig til det første og det sidste Ændringsforslag. Efter det første Ændringsforslag til § 6 skal man vedblivende her i København kunne spørge Skatteyderen: Hvor megen Indtægt har

De af Deres Formue? Nu er det i og for sig indlysende, at naar Indtægt af Formue skal svare nøjagtig samme Skat som Indtægt af Arbejde eller af andre Kilder, er et saadant Spørgsmaal ganske overflødig. Det stilles nu alligevel, og det har i adskillige Kredse ogsaa udenfor Udvalget vakt Forundring og nogen Uvillie, at man i de Blanketter, som udsendes fra Skattedirektoratet, vil opføre et Spørgsmaal, hvis Besvarelse ikke kan faa nogen som helst Indflydelse paa Omfanget af vedkommendes Skatteydelse. Man spørger altsaa en Mand efter denne Lov: Hvor stor er din Indtægt? Man spørger en Mand efter Statsskatteloven: Hvor meget er din Formue, og hvor meget er din Indtægt? Og udenfor København, hvor man har Formue- og Lejlighedsskat, hvor Indtægtsskildebekatningen er admitteret, er brugelig og brugt, spørger man ham ogsaa: Hvor stor er din Indtægt af Formue? Men hverken for Statsskatten eller for den københavnske Skats Vedkommende er der Grund til at spørge om, hvad Indtægten af Formue er. Statsskatten opkræves med nøjagtig det samme Beløb, hvad enten Indtægten skriver sig fra Formue eller fra Arbejde, og det samme er Tilfældet med den københavnske Skat. Derfor er det efter vor Mening kun en Talemaade, naar den højtærede Minister siger, at her er ikke Tale om Tvang, men kun om en Opfordring til at opgive, hvad man ikke behøver at opgive. Thi naar en Skatteyder paa en Blanket fra Skattedirektoratet faar det Spørgsmaal: Hvor stor er din Indtægt af din Formue? vil han i det aldeles overvejende Antal Tilfælde føle sig forpligtet til at svare. Naar den højtærede Minister nu siger, at det er noget, man har Lov til at gøre for Statsskattens Vedkommende i Henhold til et eller andet ministerielt Cirkulære, vil jeg sige, at jeg kender ikke dette, og et ministerielt Cirkulære er jo da heller ikke Lov. Derimod har man i Loven om kommunal Beskatning en Udtalelse om, at det overlades til en kongelig Anordning for Københavns Vedkommende at fastsætte Regler angaaende Ordningen af Skatteligningen og Tilgang og Afgang af skattepligtige og af Skatteopkrævning saavel for Statsskatten som for Kommuneskatten. I denne kongelige Anordning af 22. Oktober 1903 § 7 udtales, at der skal udsendes Blanketter til Selvangivelse af Borgernes Indtægt og eventuelt — nemlig hvis de have nogen — tillige af deres Formue. Der staaer heller ikke noget af det, den højtærede Minister har sagt. Altsaa, hverken i Loven eller i